

SALMER OG AANDELIGE SANGE
HALVHUNDRED NYE MELODIER
FOR HJEM, KIRKE OG SKOLE

38

I

“Ak, min Ro - se vis - ner bort, bli-ver baa - de bleg og sort! Ak, mit Blom-ster

6 stod før som Mælk og Blod, fal - mer nu fra Top til Rod!”

1. “Ak, min Rose visner bort,
bliver baade bleg og sort!
Ak, mit Blomster stod
før som Mælk og Blod,
falmer nu fra Top til Rod!”
2. Saa’ man før en Herres Brud
se saa ufor nøjet ud?
Slet bestilt, at man
ikke bedre kan
skønne paa sin ædle Stand.
3. Læs en Gang det første Bud:
“Jeg er Herren, jeg din Gud!”
Lad det derved staa,
at jeg sørge maa,
din Sorg intet kan forslaa.
4. Har du da din Tro forgæ’t?
Hvem har skabt dig, véd du det?
Han, din Skaber véd
ogsaa bedst Besked,
sørg du ej, men tro og bed!
5. Jesu Blod for dig udrandt,
og hans Aand du fik til Pant,
Himlen skal du naa,
tvivler du da paa,
dine Smuler her at faa?
6. Læs en Gang dit Fadervor!
“Fader”, kend ham og derfor!
Derpaa alt beror,
at du ikkun tror
dette aller første Ord.
7. Ak, hvad Ære, Fryd og Haab
havde du vel af din Daab,
vidste du Besked
om den Herlighed,
dig i Pagten er bered?
8. Faar du ved Guds Alterfod
Jesu Legem, Jesu Blod,
den er Sten og Stok
i Guds Kirkeflok,
som ej deri finder nok.
9. Op med dit beklemte Sind,
kig kun i Guds Himle ind!
Hør hans Engles Sang,
se hans Helgens Rang,
dér skal du og staa en Gang!
10. Verden, Verden af dit Sind,
luk din Jesus ene ind!
Favn ham i din Tro,
lad ham i dig bo,
saa faar Sjælen nok sin Ro!

Hans Adolph Brorson

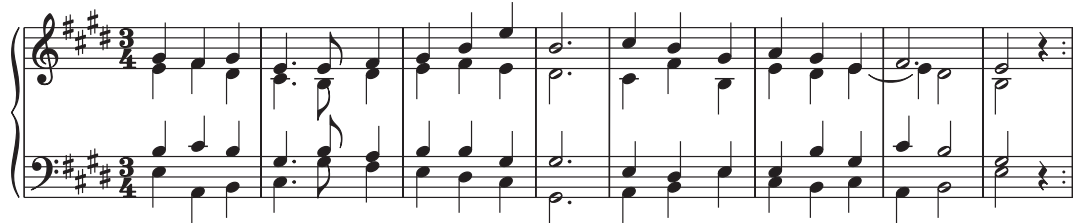
Alt paa den vil - de He - de der gik Ma - ri - as Søn, da

5 mød - te ham den le - de, som Mor - gen - stjer - nen skøn.

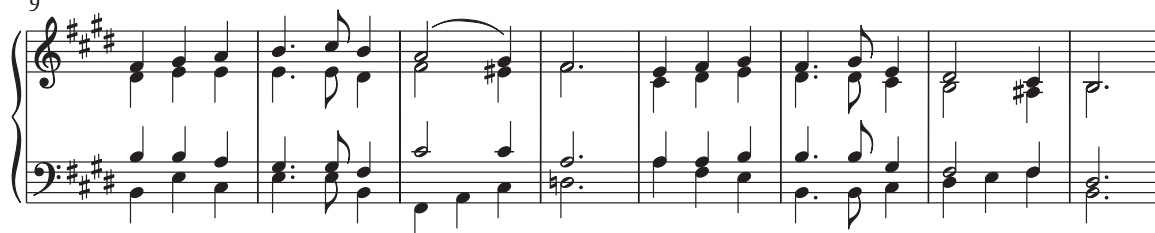
1. Alt paa den vilde Hede
der gik Marias Søn,
da mødte ham den lede,
som Morgenstjernen skøn.	5. Vor Herre al Ting vidste,
han svared: hvor det gaar,
du skal din Gud ej friste,
det ogsaa skrevet staar.
2. Er du Guds Søn, den rene,
og dog i Hungersnød,
da sig til disse Stene:
Bliv I til Hvedebrød!	6. Da hviskede den lede,
alt, hvad du ser, er mit,
men vil du mig tilbede,
velan, det alt er dit!
3. Ham svared brat den milde:
Tal ej om Hungersnød!
Guds Mund er Livets Kilde,
Guds Ord er Livets Brød. -	7. Nu fik han Svar i Vrede:
Fy, Satan, pak dig bort!
Kun Gud maa du tilbede,
det Bud er klart og kort.
4. Er du Guds Søn, den bolde,
da styrt dig trøstig ud!
For dig jo bærer Skjolde
en Engleskare prud.	8. Det var den gamle Slange,
som sov i Kains Barm,
han daarede saa mange,
men fik nu Spot og Harm.
9. Guds Engle Herren loved,
kom, lad os juble med!
Thi knust er Slangens Hoved
af Jesus, Kvindens Sæd!	

N.F.S. Grundtvig

Den-ne er Da-gen, som Her-ren har gjort! den skal hans Tje - ne - re fry - de,
op han i Dag luk - ked Him-me-rigs Port, saá skal hver Søn-dag det ly - de;

9 thi i dens hel - li - ge Ti - mer her - lig af Gra - ven op - stod Guds Ord,

17 naa-dig fra Him-len Guds Aand ned - fór: Véd I nu hvor - for det ki - mer.

1. Denne er Dagen, som Herren har gjort!
den skal hans Tjenere fryde,
op han i Dag lukked Himmerigs Port,
saá skal hver Søndag det lyde;
thi i dens hellige Timer
herlig af Graven opstod Guds Ord,
naadig fra Himlen Guds Aand nedfór:
Véd I nu hvorfor det kimer.

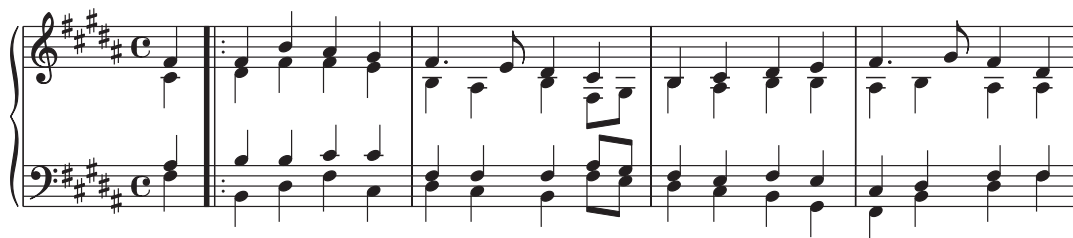
2. Frels da nu, Herre, giv Lykke og Held!
Værket i Dag er dit eget!
Lad Millioner dig takke i Kvæld,
for du dem har vederkvæget!
Ja, lad dem prise med Glæde
Aanden, som taler og trøster frit,
Folket velsigner i Navnet dit,
viser, din Fred er til Stede.

3. Herre, vor Gud, ja besøg os i Glans,
hvor i din Kirke vi mødes!
Tungerne binde dig Krans over Krans,
alt som vort Hjerte oplødes;
Højtiden vokse med Dagen!
Paaske og Pinse udsprang af Jul,
saa lad og Glæden af Tro i Skjul
spørge forgæves om Magen!

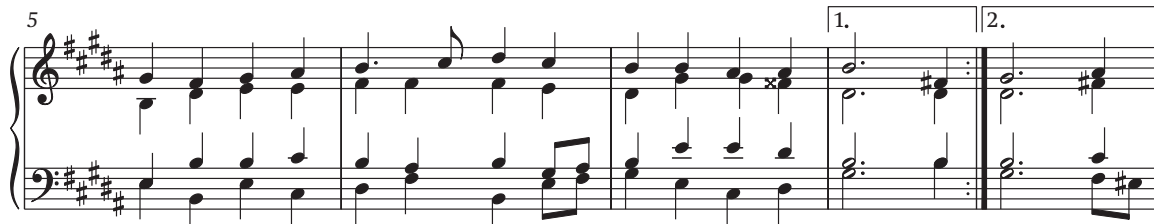
4. Ja, lad saa virke dit Bad og dit Bord,
med de indviede Tunger,
at det kan høres, din Aand og dit Ord
er det, som taler og sjunger!
Lad os det føle og smage:
Aanden er bedre end Kød og Blod,
Herren er liflig og ejegod,
kristne har kronede Dage!

N.F.S. Grundtvig

Den sto-re, hvi-de Flok vi se, som tu-sind Bjer-ge fuld af Sne, med
er den Hel-te - ska - re, som af hin, den sto-re, Træng - sel kom og

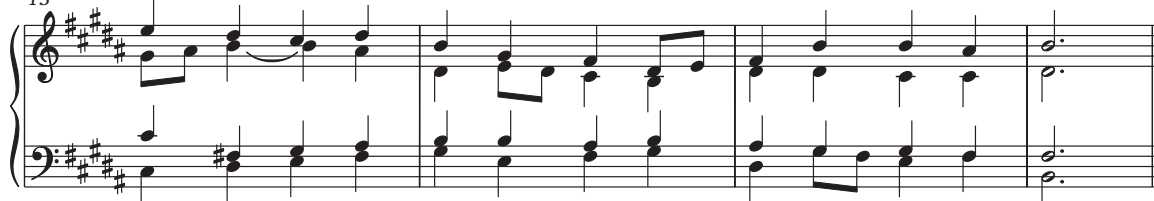
Skov om-kring af Pal - me-sving for Tro-nen. Hvo er de? Det
har sig toed i Lam - mets Blod til Him-lens Hel - lig - dom, dér

9 hol - der de nu Kir - ke-gang med u - op - hør - lig Ju - bel-klang i

13 hø - je Kor, hvor Gud han bor blandt al - le Eng - les Sang.

1. Den store, hvide Flok vi se,
som tusind Bjerger fuld af Sne,
med Skov omkring
af Palmesving for Tronen.
Hvo er de?
Det er den Helteskare,
som af hin, den store,
Trængsel kom og har sig toed
i Lammets Blod
til Himlens Helligdom,
dér holder de nu Kirkegang
med uophørlig Jubelklang
i høje Kor,
hvor Gud han bor
blandt alle Engles Sang.

2. Her gik de under stor Foragt!
Men se dem nu i deres Pragt
for Tronen staa
med Kroner paa,
i Himlens Præstedragt!
Sandt er det, i saa mangan Nød
tit Taarestrom paa Kinder flød;
men Gud har dem,
straks de kom hjem,
aftørret paa sit Skød.
Nu holder de, og har til bedst
hos ham en evig Løvsalsfest;
og Lammets selv,
ved Livets Elv,
er baade Vært og Gæst.

3. Til Lykke, Kæmpe-Samling, ja
o, tusind Fold til Lykke da,
at du var her
saa tro især
og slap saa vel herfra!
Du har foragtet Verdens Trøst,
saa lev nu evig vel og høst,
hvad du har saa't
med Suk og Graad,
i tusind Englelyst!
Ophøj din Røst, slaa Palme-Takt,
og sjung af Himmelkraft og Magt:
Pris være dig
evindelig,
vor Gud og Lammet sagt!

Hans Adolph Brorson

42

V

Der er en Bøn paa Jor - den, som, be - det ret med Fynd, kan

5 dæm - pe mer' end Tor - den, ud - slet - ter Skyld og Synd, ja, dra - ger ned Guds

10 Ri - ge til os og vo - re Li - ge med al dets Her - lig - hed.

1. Der er en Bøn paa Jorden,
som, bedet ret med Fynd,
kan dæmpe mer' end Torden,
udsletter Skyld og Synd,
ja, drager ned Guds Rige
til os og vore Lige
med al dets Herlighed.

N.F.S. Grundtvig

Der er en Vej, som Ver-den ik - ke ken - der, den

4 "Li-vets Vej", som ej er gjort af Hæn - der, en Løn-gangs-Sti, hver

8 Sten for - bi, til Li - vets Land med Glæ - - dens Kil - der.

1. Der er en Vej,
som Verden ikke kender,
den "Livets Vej",
som ej er gjort af Hænder,
en Løngangs-Sti,
hver Sten forbi,
til Livets Land med Glædens Kilder.
2. Sig aabne maa
de tykke, mørke Skove,
os bære maa
den skøre, falske Vove;
det høje Fjeld,
det skumle Hel,
kan Livets Vej for os ej spærre.
3. Just for de smaa
er Løngangs-Stien lavet,
til trygt at gaa
i Ørken og paa Havet,
paa Troens Grund
i allen Stund,
ved Midnatstid som midt paa Dagen.
4. Den Vej paa Jord
til Himlens høje Sale
sig sælsomt snor
igennem Skyggedale;
som solsprængt Sky
af Dagen ny
paa Herrens Vej er hver en Skygge.
5. Vel tornestrø't
er Stien somme Steder,
men rosenbødt,
som Sorgen er med Glæder;
af Jesu Røst
opvokser Trøst,
med Rosen læges Tornestikket.
6. Den Vej paa Jord
til Livets Land og Lykke
er Jesu Ord
med Straaleglimt i Skygge;
de strække sig
til Himmerig,
hvor de kom fra, hvor de har hjemme.

7. Med Jesu Aand
Guds Menighed af Naade,
vi Haand i Haand
paa kærlig Børne-Maade
gaa trøstig frem
til Lysets Hjem,
til Fader-Huset i det høje.

8. Alt som vi gaa,
vi dog af Gud oplæres
til at forstaa,
vi hæves og vi bæres
i Ledebaand
af Livets Aand
og af vor Faders Engleskare.

N.F.S. Grundtvig

44

VII

Det er et Un - der paa Ver-dens Ø: Det stør-ste Træ har det mind-ste

Frø, det mind-ste Frø vok-ser hø-jest op med Fug-le - re - de og Røst i Top.

1. Det er et Under paa Verdens Ø:
Det største Træ har det mindste Frø,
det mindste Frø vokser højest op
med Fuglerede og Røst i Top.

4. Det favre Træ har en liflig Frugt,
med Druesmag og med Rosens Lugt,
den bærer for alle Frugter Pris,
det er Guldæblet fra Paradis.

2. Det Træ, som her rager mest i Sky,
det er Guds-Mennesket jo, det ny,
Guds-Menneske-Frøet er Troens Ord,
af mindre Frø intet Træ opgror.

5. Det Æble falder i Storm ej ned,
er Gemmefrugt i al Evighed,
og aldrig bides deraf saa hvast,
det vokser igen jo lige fast.

3. Det favre Træ har en herlig Top,
Guds Engle flyver der ned og op,
dem kalder vi Himlens Fuglehær,
thi ingen som de er Navnet værd.

6. Ja, Saligheds Frugt paa Træet gror,
hvis Frø hernede er Troens Ord,
hvis Dug er Aanden, hvis Saft og Rod
er Herrens Legem og Herrens Blod.

7. Lad Verden kun spotte det lille Frø,
som spirer i Løn paa Verdens Ø!
Det Træ ikke trænger til Verdens Pris,
som bærer sin Frugt i Guds Paradis.

N.F.S. Grundtvig

Det ko-ster ej for me-gen Strid, en him-mel-sin-det Kri-sten-Sjæl at

5 bli - ve; er vor Na-tur end ik-ke mild og blid, naar den i Kri-sti Død sig hen skal

11 gi - ve, saa gi - ver Gud den gud - hen-giv-ne Aand dog O-ver-haand.

1. Det koster ej for megen Strid,
en himmelsindet Kristen-Sjæl at blive;
er vor Natur end ikke mild og blid,
naar den i Kristi Død sig hen skal give,
saa giver Gud den gudhengivne Aand
dog Overhaand.
2. Gør som et Barn og læg dig ned
i Jesu Skød og naadefulde Arme,
han skal dig, som sit Barn, med Kærlighed
da ved sit Frelserhjerter gennemvarme.
Mon det er svart, naar man er ham saa nær,
at faa ham kær?
3. Gud intet ondt dig gøre vil,
men al din Ve, den gør din egen Vilje;
byd Gud dit arme, bange Hjerter til,
han skal det snart med Trøst og Glæde stille,
giv Gud din Vilje, al din Vilje snart,
saa er det klart.
4. I Troen søg dit Hjertes Ro,
naar Trængsels Nat og Mørkhed dig vil dække,
din Fader kan du altid sikkert tro,
lad dig kun ingen Vind og Fare skrække!
Ser surt det ud og mørkt i hver en Krog,
saa tro kun dog!
5. Saa skal dit Lys igen opgaa,
og Solen skinne efter Nattens Skygge,
hvad du har tro't, skal synlig for dig staa,
paa Gud du kan frimodig altid bygge!
En Kristen i en salig Tilstand staar,
ihvor det gaar.
6. Op, op min Aand i Haab og Tro,
saa sød en Gud dig fuldt at overgive!
Gak ind, min Sjæl, og nyd den søde Ro,
din Jesus skal din Trang saa let fordrive;
med al din Nød dig i hans Arme kast,
han holder fast!

Hans Adolph Brorson

Dig vil jeg el - ske, du min Styr - ke, du gi-ver Hjer - tet Fred og Trøst,

5 dig vil jeg ved min Ger - ning dyr - ke, ved hver en Læng - sel i mit Bryst,

9 dig vil jeg el - ske Frel - ser min! O Je - sus, kald mig din!

1. Dig vil jeg elske, du min Styrke,
du giver Hjertet Fred og Trøst,
dig vil jeg ved min Gerning dyrke,
ved hver en Længsel i mit Bryst,
dig vil jeg elske Frelser min!
O Jesus, kald mig din!

2. Dig vil jeg elske, du er Livet,
og fører mig paa Livets Vej,
dig vil jeg elske, du har givet
mig Lyset, det som slukkes ej,
dig vil jeg elske, thi dit Blod
for mig du flyde lod.

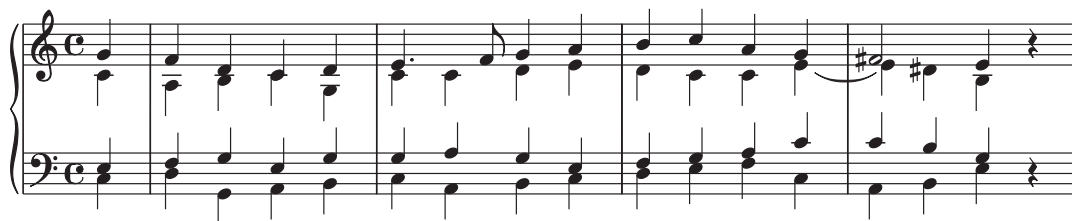
3. Saa lang en Tid var du mig fremmed,
du, som dog først mig havde kær,
langt borte ledte jeg om Hjemmet,
som var med dig mig ganske nær,
thi Hjemmets Kærlighed og Fred
er der, hvor du er med.

4. Forkast da Barnet ej, som kommer
til Hjemmet paa sin trætte Fod,
og som i Verdens korte Sommer
trods al dens Pragt dog nu forstod,
at kun i din den faste Borg
faar Sjælen slukt sin Sorg.

5. Dig vil jeg elske og tilbede,
min Herre Gud og Broder kær!
er Verden end med Spot til Rede,
og skal jeg Nød kun friste her,
dig vil jeg elske, Frelser min,
o Jesus, kald mig din!

Hans Egede Glahn

Drag, Je - sus, mig dog ef - ter dig, saa føl - ger jeg med Læng - sel

5 did, hvor du, o Je - sus, gik ud fra Ver - dens Træng - sel!

1. Drag, Jesus, mig
dog efter dig,
saa følger jeg med Længsel
did, hvor du, o Jesus, gik
ud fra Verdens Trængsel!

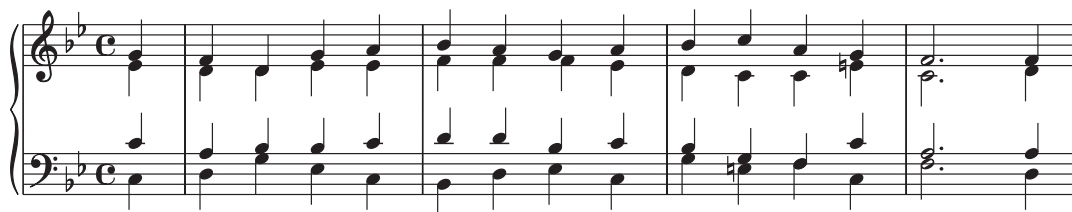
2. Drag, Jesus, mig
dog efter dig
fra Verdens Myretue,
at jeg ikke mere skal
al den Jammer skue!

3. Drag, Jesus, mig
dog efter dig
til Himlens Frydebolig,
Verden er for dine smaa
vildsom og urolig!

4. Drag, Jesus, mig
dog efter dig
til Himlen op at fare,
der at staa med Glædesraab
i de frommes Skare!

Hans Adolph Brorson

Dybt hæl - der Aa - ret i sin Gang, snart ø - des Eng og Lund, far -

5 vel med al din Lyst og Sang, du kor - te Som - mer - stund!

1. Dybt hælder Aaret i sin Gang,
snart ødes Eng og Lund,
farvel med al din Lyst og Sang,
du korte Sommerstund!	5. Jeg véd, hvor Glæden har sit Hjem,
naar øde Mark staar hvid,
hint Frydekor fra Betlehem
forstummer ingen Tid.
2. Snart sukker Vinterstormens Røst:
Alt visner og forgaar!
Lad visne kun, jeg véd den Trøst,
som lige fuldt bestaar.	6. Jeg véd, hvor Haabet grønnes da,
naar al Ting falmer her,
min Frelzers Træ paa Golgata
en evig Krone bær.
3. Lad Solen korte af sin Vej
og Natten vokse til,
Guds Vældes Arm forkortes ej,
hans Visdom fór ej vild.	7. Lad synke kun, med Løvet's Fald,
hver Markens Blomst i Rad,
min Tro paa ham bevare skal
sit friske Hjerteblad.
4. Lad gulne hvert et Blad paa Kvist,
lad falme alle Straa,
Guds Kærlighed jeg véd for vist,
omskiftes ikke saa.	8. Han lover mig en evig Vaar,
trods Vinterstorm og Død,
thi Livet frem af Graven gaar,
som Kristus gennembrød.

C.J. Boye

Et hel-ligt Liv, en sa-lig Død hin-an-den kær-lig mø-de,
 som Fug-le-san-gen sag-te, sød en lif-lig Af-ten-rø-de; de to kan al-drig

6 skil-les ad, den Hel-lig-aand gør in-gen glad, som ej vil hel-lig-gø-res.

1. Et helligt Liv, en salig Død
 hinanden kærlig møde,
 som Fuglesangen sagte,
 sød en liflig Aftenrøde;
 de to kan aldrig skilles ad,
 den Helligaand gør ingen glad,
 som ej vil helliggøres.

2. At have stridt den gode Strid
 og vandret ufortrøden
 paa Livets Vej til Endens Tid,
 kun det er sødt i Døden;
 vel den, som Herren tro har tjent,
 Guds Vilje gjort, sit Løb fuldendt,
 i Fred han skal henfare.

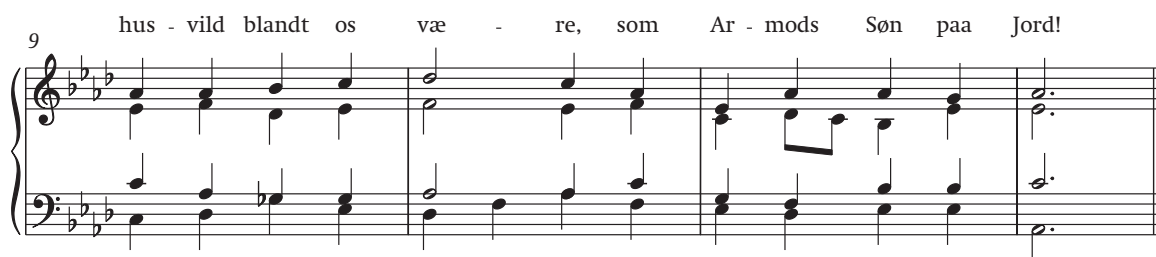
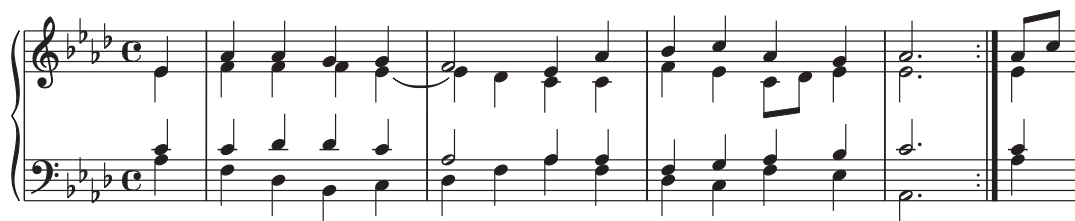
3. O Simeon, du Hjertens Mand,
 det var din Lod og Lykke!
 du rolig stod paa Gravens Rand
 i Herrens Vingers Skygge;
 i Dødens Port med snehvidt Haar,
 du sang om Evighedens Vaar,
 som Fugl i Frydens Lunde.

4. Den Gang du Jesus tog i Favn,
 da aabned sig tillige
 for Øje dit i Jesu Navn
 hans søde Himmerige;
 du sang: "Nu farer jeg i Fred
 thi, Himlens Gud! din Salighed
 mig svæver alt for Øje."

5. Saa Freden maa i allen Stund
 med Jesus favnetages,
 og til det sker, af Hjertens Grund
 der sukkes maa og klages;
 thi aldrig finder Sjælen Ro,
 før Hjertet med den sande Tro
 sin Frelsermand omfavner.

N.F.S. Grundtvig

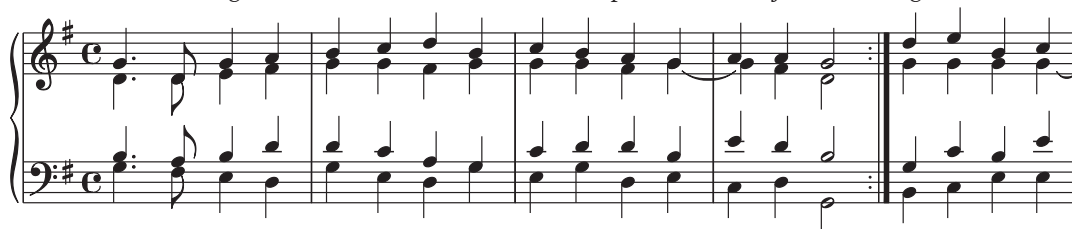
For - un - der - ligt at si - ge og sært at tæn - ke paa,
at Kon - gen i Guds Ri - ge i Stal - den fø - des maa, at

<p>1. Forunderligt at sige
og sært at tænke paa,
at Kongen i Guds Rige
i Stalden fødes maa,
at Himlens Lys og Ære,
det levende Guds Ord,
skal husvild blandt os være,
som Armod's Søn paa Jord!</p>	<p>4. Hvi lod du ej udspænde
en Himmel til dit Telt
og Stjernefakler brænde,
du store Himmelhelt!
hvi kom ej aabenbare,
da du i Svøb blev lagt,
den himmelske Hærskare
til Tjeneste og Vagt!</p>
<p>2. En Perle ej forgættes,
men ledes smaalig op;
den blanke Demant sættes
i Kronens gyldne Top;
ej kaster man en Drue
blandt visne Blade ned;
dog Herren jeg maa skue
i denne Usselhed!</p>	<p>5. Selv Spurven har sin Rede,
kan bygge dér og bo;
en Svale ej tør lede
om Nattely og Ro;
de vilde Dyr i Hule
har hver sin egen Vraa;
skal sig min Frelser skjule
i fremmed Stald paa Straa?</p>
<p>3. Hvi skulde Kongesale
ej for dig prydet staa?
du havde at befale,
hvad end du peged paa;
hvi lod du ej opdukke
af Jordens rige Skød
en gylden Barnevugge,
med Roser overstrø'd?</p>	<p>6. Nej kom! jeg vil oplukke
mit Hjerte, Sjæl og Sind,
ja bede, synge, sukke:
Kom, Jesus, kom herind!
Det er ej fremmed Bolig,
du har den dyre købt!
Her skal du hvile rolig,
i Kærligheden svøbt!</p>

N.F.S. Grundtvig

Fred med dig! og Fred med e - der! det er baa - de kort og godt,
hans Vel - sig - nel - se, som be - der for os paa det hø - je Slot; og hvad saa end

6 Ver - den si - ger, den Vel - sig - nel - se ej vi - ger fra hans Hus og Me - nig - hed.

1. Fred med dig! og Fred med eder!
det er baade kort og godt,
hans Velsignelse, som beder
for os paa det høje Slot;
og hvad saa end Verden siger,
den Velsignelse ej viger
fra hans Hus og Menighed.

2. Fred med dig! det er hans Tale
til hvert Barn i Moders Favn,
for hvem Daab er Dug i Dale,
og som døbtes i hans Navn;
og har Fred med Gud en Synder,
brat hos ham Guds Aand begynder
Skabelsen af Hjerte nyt.

3. Fred med eder! Herren siger
til sin hele Menighed,
Hjertet sjunger, Fjenden viger,
Himlens Due daler ned
kurrer om den store Hvile,
ved hvis Navn Guds Engle smile,
har end ej dens Sødme smagt.

4. Hjem nu gaar jeg til min Fader,
det var Herrens egne Ord,
men min Fred jeg efterlader
Venner mine trindt paa Jord;
saa den Fred, som han os byder,
den har just de samme Dyder
som hans Fred i Liv og Død.

5. Med den Fred i Krybberummet
laa han, da Guds Engle sang:
Freden er til Verden kommet;
som i Julenat det klang;
og med Freden just den samme,
vandred mellem Fjender gramme
han sin Bane tornestrø't.

6. Med den Fred, trods Død og Pine
hængte han paa Korset blot,
trøstet kærlig Venner sine,
bad for sine Fjender godt;
med den stod han op af Graven,
skænkede den som Fæstensgaven
til sin Brud i Stridens Tid.

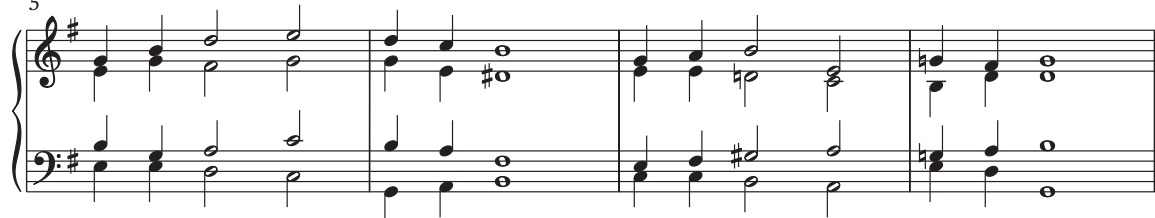
7. Fred med dig! og Fred med eder!
det er Herrens Røst paa Jord,
Freden finder, hvo som leder
efter den i Fredens Ord;
ingen Præst og ingen Pave
raader for Guds Naadegave;
tag du den med Tro og Tak!

N.F.S. Grundtvig

Fred og Glæ - de, for dem græ - de tid - lig vi med Hjer-tens Graad,
tit end sil - de fa - re vil - de vi om Freds og Glæ-des Raad;

5 u - den dem al Ver - den dog er for os en Djæv - le - krog.

1. Fred og Glæde,
for dem græde
tidlig vi med Hjertens Graad,
tit end silde
fare vilde
vi om Freds og Glædes Raad;
uden dem al Verden dog
er for os en Djævkrog.

2. Fred og Glæde
derom kvæde
Engle sødt for Kristne smaa,
saa de smile
hvor de hvile,
hvor Gud Faders Vugger gaa
fredelig og glædelig,
med Smaaglimt af Himmerig.

N.F.S. Grundtvig

Frisk op! end-nu en Gang vi vil med Bøn og Sang i

5 Aan - den os for - e - ne, at sjun - ge, hvad vi me - ne: Vor

9 Rig - dom, Lyst og Æ - re skal Je - sus e - ne væ - - - re!

1. Frisk op! endnu en Gang
vi vil med Bøn og Sang
i Aanden os forene,
at sjunge, hvad vi mene:
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

3. I Gamle, lister hen
til eders Sjæleven,
gaar ogsaa med, I Unge,
af Hjertens Grund at sjunge:
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

5. Og I, velsigned' Smaa,
skal ej tilbage staa,
i Herrens Hus og hjemme
opløfter eders Stemme:
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

2. Gak, sorrigfulde Sind,
gak med i Stalden ind,
Gud vil sin Søn dig skænke,
hvor kan du dig da krænke?
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

4. Hvert Ægtepar især
ved denne Frydefærd
de unge Vej skal vise,
Guds Kærlighed at prise:
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

6. Saa skal ej Korsets Tvang,
ej Døden selv en Gang
os fra vor Jesus rive,
men det skal derved blive:
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

Hans Adolph Brorson

Glæ-den hun er født i Dag, Him-me-ri - ges Glæ - de,
ved Gud Fa - ders Vel - be-hag fry - der sig de spæ - de; han, som var

fryg - te - lig og u - til - gæn - ge - lig i sin hø - je Bo - - lig,

han nu i Bar-ne - dragt har sig i Kryb-ben lagt, med vort Støv for - tro - lig!

1. Glæden hun er født i Dag,
Himmeriges Glæde,
ved Gud Faders Velbehag
fryder sig de spæde;
han, som var frygtelig
og utilgængelig
i sin høje Bolig,
han nu i Barnedragt
har sig i Krybben lagt,
med vort Støv fortrolig!

2. Født er han ved Midnatstid,
skabte Sol og Maane,
han, som ejer Verden vid,
Hus i Stald mon laane;
han, som paa Skyerne
ager blandt Stjernerne,
svøbes som de spæde;
ham, som til Dommedag
taler med Tordenbrag,
nu man hører græde!

3. Født er af en Jomfru skær
Søn med Guddomsvilje:
til Forundring springer her
Rose ud af Lilje;
Almagten virkede,
Aand gennemstraalede
Støv igen heneden;
Fader vor Adam ny
havde kun over Sky,
alt som han i Eden!

4. Hyrder, som paa Nattevagt
laa i Blomstervange,
Bud dem blev fra Himlen bragt
brat med Englesange;
født er paa Jorderig
Kongen af Himmerig,
Frelseren fra Døden,
hviler i Krybberum,
har dog alt Herredom,
skøn som Morgenrøden.

5. Herre, dine Hænders Værk
er vi alle sammen,
vi er svage, du er stærk,
du er Ja og Amen;
til os du dalede,
lad os til Himlene
nu med dig opfare!
Taarer du her udgød,
lær os nu Sangen sød
med din Engleskare.

Thomas Kingo

Guds Eng - le i Flok! syn - ger lif - ligt i Kor, som den før - ste Jul, om

4 Bar - net, Guds-Bar - net, som fød - tes paa Jord, om Je - sus, vor Helt og vor Her - re!

1. Guds Engle i Flok! synger lifligt i Kor,
som den første Jul,
om Barnet, Guds-Barnet, som fødtes paa Jord,
om Jesus, vor Helt og vor Herre!
2. Guds-Folket paa Jord! tager Barnet i Favn,
som den første Jul!
Med Fred kom vor Frelser i Faderens Navn:
Vor Jesus, vor Helt og vor Herre!
3. Al Æren er Guds over højeste Sky,
for den glade Jul,
i Billede sit har han skabt os paa ny,
med Jesus, vor Helt og vor Herre.

N.F.S. Grundtvig

Guds Fred er mer end Eng - le - vagt, den

3 reg - ner al - drig Fjen - dens Magt, er li - ge dyb og

6 li - ge blid ved høj - lys Dag og Mid - - nats - tid.

1. Guds Fred er mer end Englevagt,
den regner aldrig Fjendens Magt,
er lige dyb og lige blid
ved højlys Dag og Midnatstid.
2. Det er den Fred med Liv og Aand,
som Hjertet finder i Guds Haand
saa, føler det end Dødens Pil,
det værger sig kun med et Smil.
3. Det er den Fred, vor Frelsermand
med Angestsved har bragt i Stand
og, da han op til Himmels før,
sig efterlod i Fredens Ord.
4. Det Fredens Ord ved Daabens Bad
den bange Sjæl gør barneglad,
det Fredens Ord hver Herrens Dag
gør rolig midt i Vaabenbrag.
5. Du véd det godt, Guds Menighed!
det ene tjener til din Fred,
at i dit Hjerte og din Mund
er Troens Ord i allen Stund.
6. Thi da Guds Søn med Freden kom,
det var kun Tro, han spurgte om;
for den, og ej for Verden al,
Guds Naade og Guds Fred er fal.
7. "Guds Fred!" er overalt paa Jord
vor Herres Svar paa Troens Ord,
saa har vi Tro, da skal med Fred
vi indgaa i Guds Herlighed.

N.F.S. Grundtvig

Gud skal al Ting ma - ge, som mig al - le Da - ge
han, som mig ud - val' - te og blandt si - ne tal - te,

5 fav - ner i sit Skød,
før - end jeg blev fød', han, som véd saa god Be - sked

9 ud - i Li - vet og i Dø - den hvad jeg har for - nø - den.

1. Gud skal al Ting mage,
som mig alle Dage
favner i sit Skød,
han, som mig udval'te
og blandt sine talte,
førend jeg blev fød',
han, som véd
saa god Besked
udi Livet og i Døden
hvad jeg har fornøden.

3. Gud skal al Ting mage,
dig ved Haanden tage,
naar du synke skal,
naar du vil fortvi'le,
finder ingen Hvile
udi Modgangs Dal,
Gud da vil
selv træde til,
da skal al din Kummer endes,
som et Straa forbrændes.

5. Gud skal al Ting mage,
selv naar du skal smage
Dødens beske Skaal,
da vil han det gøre,
selv vil han dig føre
til det rette Maal,
lad den Pagt
kun staa ved Magt,
at du skal til Graven drage,
Gud skal Sjælen tage.

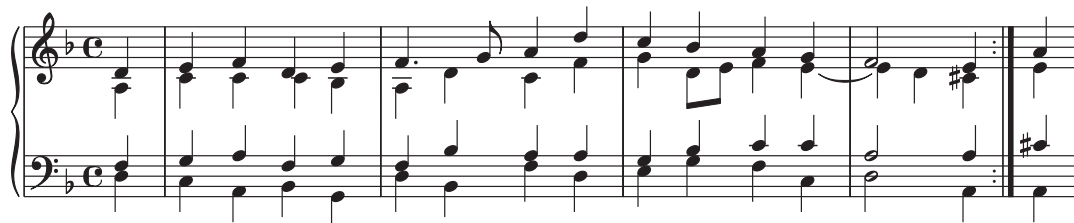
2. Gud skal al Ting mage,
som saa mangen Plage
haver fra mig vendt,
underholdet Livet,
Mad og Drikke givet,
som det mig har tjent,
og naar tit
en anden sit
har med Suk og Sorg fordøjet,
har han mig fornøjet.

4. Gud skal al Ting mage,
mægtig i de svage
han sig altid ter,
skulde eller kunde
nogen gaa til Grunde,
som paa Herren ser?
Alle Steds
da vel tilfreds,
al Ting staar udi hans Hænder,
al din Trang han kender.

6. Gud skal al Ting mage,
som den sorte Drage
mægtig overvandt;
fører han end sine
gennem Kors og Pine
underlig i blandt,
vær bered'
til Strid og Fred,
til at give og at tage,
Gud skal al Ting mage!

Hans Adolph Brorson

Har Haand du lagt paa Her - rens Plov, da se dig ej til - ba - ge,
se ej til Ver - dens Tryl - le - skov og ej til So - doms Pla - ge! men

5 pløj din Fu - re, strø Guds Sæd, er Jor - den dig for tør, saa græd! Vil

9 Graa - den kvæ - le Rø - sten, saa tænk paa Gyl - den - hø - - - sten!

1. Har Haand du lagt paa Herrens Plov,
da se dig ej tilbage,
se ej til Verdens Trylleskov
og ej til Sodoms Plage!
men pløj din Fure, strø Guds Sæd,
er Jorden dig for tør, saa græd!
Vil Graaden kvæle Røsten,
saa tænk paa Gyldenhøsten!

2. Men sker det end, du ser dig om,
for vi er alle svage,
paa Stand dit Kald dog ihukom,
gør ej et Skridt tilbage!
Tilbage vender Livet ej,
Tilbagegang er Dødens Vej;
om Hastværk Fald dig bragte,
saa lær kun at gaa sagte!

3. Det er jo kun en liden Stund,
saa er vort Løb til Ende,
og Døden er jo kun et Blund,
som vi fra Søvnne kende,
og Hvilen, vi alt smagte her,
vi véd, er mer end Møjen værd;
hvad da, naar vi skal kvæde:
Nu evig er vor Glæde!

N.F.S. Grundtvig

Har no - gen Lyst at ken - de i Li - vets Høst og Vaar Be -

5 gyn - del - se og En - de paa et lyk - sa - ligt Aar, han lyt - te, hvor det

10 ly - der, det Navn, som Eng - le fry - - der, som er, hvad det be -

14 ty - der, en sik - ker Frel - se - havn: Vor Her - res Je - su Navn!

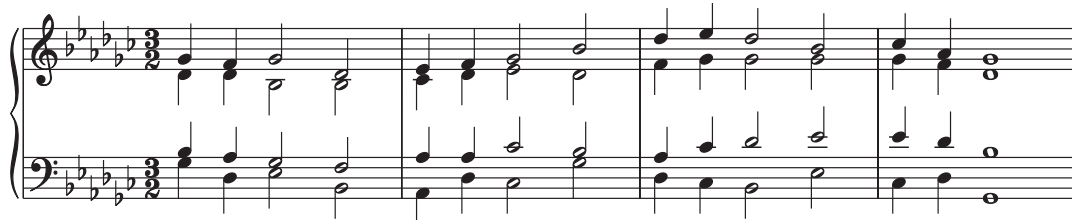
1. Har nogen Lyst at kende
i Livets Høst og Vaar
Begyndelse og Ende
paa et lyksaligt Aar,
han lytte, hvor det lyder,
det Navn, som Engle fryder,
som er, hvad det betyder,
en sikker Frelsehavn:
Vor Herres Jesu Navn!

2. Ja, hører alle Sjæle,
som søge Bod for Savn!
enhver som ret vil knæle
i Jesu Kristi Navn,
han gladelig befinder,
for ham saa brat oprinder
et Aar med Rosenkinder,
med Smil, som Lykke spaa,
med Øjne himmelblaa.

3. Og Aaret, som begynder
saa godt i Jesu Navn:
Stat op, du arme Synder,
og gak til Fredens Havn!
det holder, hvad det lover,
her vinder han, som vover,
ej under, men langt over
hvad han i Kvæld og Gry
har drømt om Nyaarsny.
4. Thi hvordan sig og vender
i Løbet Vind og Blad,
det Aar dog salig ender
i Lykkens Hovedstad,
hvor Himlens Port ej lukkes,
hvor Livets Lys ej slukkes,
hvor Glæden, som nu vugges,
omstraaler som en Sol
sin høje Dronningstol.
5. Det volder han, som raader
i Himmel og paa Jord,
opløser alle Gaader
med Naadens Almagts-Ord:
Den første og den sidste,
som al Ting saa' og vidste,
som lod sit Hjerte briste,
at det i mange smaa
med Fryd kan evigt slaa!
6. Han fødtes i det lave,
blev der og kistelagt,
men i den dødes Have
han blomstred op med Pragt;
lyslevende han troner
højt over alle Kroner,
hvor evig lydt det toner:
I Jesu Kristi Navn
er Bod for alle Savn!
7. Oprind da nu for mange,
lyksaligste blandt Aar!
Kom, hilst af Englesange,
med en lyksalig Vaar!
Guldlokket kom fra Østen,
med Glædens Væld i Røsten,
med Rosenhaab om Høsten,
med Bod for alle Savn
i Jesu Kristi Navn!

N.F.S. Grundtvig

Her-ren si - ger: Er I træ - te, fal - der Byr - den e - der svær,

kom-mer til mig! Jeg kan let - te, jeg vil læm - pe fjern og nær;

Hvi - le - Aa - ret er med mig til Ver - den baa - - ret.

1. Herren siger: Er I trætte,
falder Byrden eder svær,
kommer til mig! Jeg kan lette,
jeg vil læmpe fjern og nær;
Hvile-Aaret
er med mig til Verden baaret.

4. Ja, men Aaget, som er Pagten
om Forsagelse og Tro,
følger Aanden, Guddomsmagten,
Himmelbrev paa Sjælero;
Hvilen, Freden
findes i Guds-Kærligheden.

2. Alle Knæ sig her maa bøje,
ydmyg er jeg selv og spag,
ned dog med mig fra det høje
tog jeg Sjælens Hviledag;
hele Livet
Hviletid dermed er givet.

5. Jesus er den gode Hyrde,
Menigheden er hans Hjord,
Kærligheden er hans Byrde,
Moderskød for Hvile-Aar;
sødt de læres:
Byrde hans til Hvile bæres.

3. Mildt er Aaget, jeg paalægger,
saa det frit kan tages paa,
Byrden, som til alle rækker,
let er den som Fjer og Straa;
thi med Pagten
følger Aanden, følger Magten.

6. Gak da til den gode Hyrde,
hver en syndig Sjæl husvild!
Under Navn af Aag og Byrde
Hvile han dig byder til,
Himmelfreden,
Livet i Guds-Kærligheden.

7. Skilt fra Løgn og Død og Mørke,
skilt er Sjælen fra Uro,
lærer, midt i Verdens Ørke
Livets Træ kan frodigt gro,
inderst inde
Livets Flod kan rolig rinde.

N.F.S. Grundtvig

“Her-rens Røst var o - ver Van-det!” Her-rens Røst med Aand og Liv,

5 Her-rens Røst og in - tet an-det var det sto - re Ska-ber - Bliv; der - af skin - ner

10 Sol og Maa-ne, der - af Sky og Bøl - ger blaa-ne, der - af blom - strer Mark og Eng!

1. “Herrens Røst var over Vandet!”
Herrens Røst med Aand og Liv,
Herrens Røst og intet andet
var det store Skaber-Bliv;
deraf skinner Sol og Maane,
deraf Sky og Bølger blaane,
deraf blomstrer Mark og Eng!

2. Herrens Røst var over Støvet,
da han skabte Mand af Muld,
aldrig vorder overdøvet
Efterklangen underfuld;
klart den toner fra vor Tunge,
naar som Mennesker vi sjunge:
“I Guds Billed skabtes vi!”

3. Herrens Røst er over Vandet,
Herrens Røst i Daabens Ord,
Herrens Røst og intet andet
igenföder Liv paa Jord,
Nytaarslivet af Guds Naade,
Kristenlivet, Daabens Gaade,
Salighedens visse Pant!

4. Herrens Røst er dulgt i Bønnen
af Vor Herres egen Mund,
æsker barnlig Naadelønnen
for hans Dyd af Hjertensgrund
for hans Kærlighed til sine,
for hans Kors og for hans Pine,
for hans dybe Ydmyghed!

5. Herrens Røst er over Bordet
i sin Kraft og Herlighed,
i sin Fylde dér Livsordet
som Guds Manna drypper ned;
Kærlighed og Sandhed sammen
nydes dér med Lyst og Gammen
som Guds Vin og Himlens Brød!

N.F.S. Grundtvig

Hvi vil du dig saá kla - ge og jam - re, kæ - re Sjæl! dig selv med Sor - gen

6 pla - ge? tro dog din Ska - ber vel! Slaa dig i ham til Ro! han

11 véd din Sjæl at ven - de til en lyk - sa - lig En - de ved Je - su Kri - sti Tro.

1. Hvi vil du dig saá klage
og jamre, kære Sjæl!
dig selv med Sorgen plage?
tro dog din Skaber vel!
Slaa dig i ham til Ro!
han véd din Sjæl at vende
til en lyksalig Ende
ved Jesu Kristi Tro.
2. Gud aldrig dem forlader
i nogen Modgangstid,
som kender ham for Fader
og slaar til ham al Lid;
ser det end farligt ud,
du tør ej ved at grue,
du skal dog Frelse skue
fra al Miskundheds Gud.
3. Om alle Døre lukkes,
hvor du vil spørge Vej,
om alle Lys end slukkes,
saa tab dog Modet ej!
Kun ti og taal og bi!
Vil Gud dig Hjælp tilskikke,
da kan al Verden ikke
dér gøre Hinder i.
4. Midt ind i Fjendens Lejre
gak dristig med Guds Fred!
Den stærkeste maa sejre,
det er din Helt, du véd.
Om hele Helvede
sig end imod dig sætter,
det intet dog udretter,
Guds Vilje dog maa ske.
5. For alle Verdens Magter
ej frygter Guds de smaa,
alt, hvad de eftertragter,
de sikkert skal opnaa:
Guds Hjælp i alskens Nød,
Guds Trøst i al den Kvide,
de friste maa og lide -
Guds Fred i Liv og Død.

N.F.S. Grundtvig

Jeg fandt en Trøst, da Byr-den tun-gest laa, mit vaa-de Blik et dej-ligt Bil-led

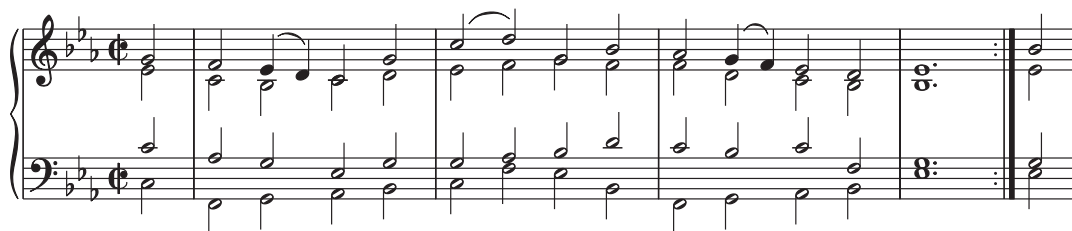
6 saá; jeg spurg-te Gud, hvi bøj - er Kor-set ned? et Svar jeg fik, det gav mig at - ter Fred.

1. Jeg fandt en Trøst, da Byrden tungest laa,
mit vaade Blik et dejligt Billed saá;
jeg spurgte Gud, hvi bøjer Korset ned?
et Svar jeg fik, det gav mig atter Fred.
2. Dit Kors, det er et Favntag jo saa ømt,
et Favntag, hvorom Verden ej har drømt;
det varsler om, du hviler i min Favn,
det vidner om, du vandt et Barnenavn.
3. Et Favntag, ja, nu skuer jeg det grant,
et Favntag Barnet hos sin Fader fandt;
naar han den spæde trykker til sin Barm,
da hviler Barnet i sin Faders Arm.
4. Da kan det ske, den stærke Kærlighed
omfavner fastere, end selv den ved,
og Barnet ømmer sig og græder smaat,
skønt Kærligheden mente det saa godt.
5. Ja, jeg er svag, derfor jeg fældte Graad,
da Korset saared med sin skarpe Braad;
mit Kød gør ondt, men Aanden takker til,
at du, min Frelser, saá mig favne vil.
6. Saa vil jeg ligge rolig ved dit Bryst
og lulle Hjertet ind ved denne Trøst,
du elsker mig, derfor du favner fast,
det er min Trøst, om end mit Hjerte brast.
7. Men jeg er svag, min Sjæl er syg og mat,
ræk Livets Roser mig i Smertens Nat,
og skal mig Korset atter bøje ned,
lad mig dog føle, det er Kærlighed.

Vilhelm Birkedal

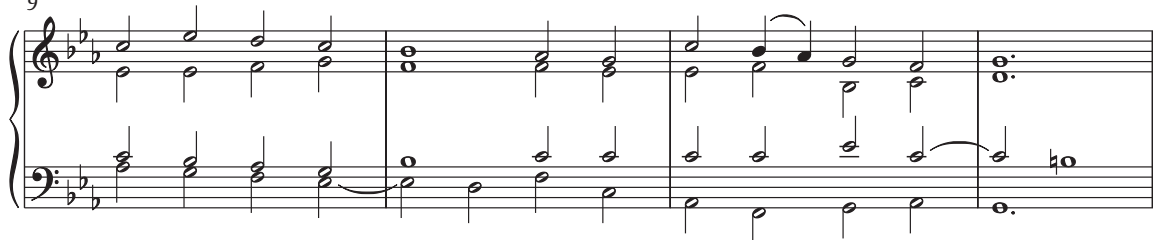
Jeg raa - ber fast, o Her - re, af Dyb - sens Nød til dig,
du vil mig naa - dig væ - re og ger - ne frel - se mig; dit

5 Ø - re du ned - bø - je, naar jeg min Bøn frem - bær, og

9 mærk ud af det hø - je, hvad min Be - gæ - ring er!

1. Jeg raaber fast, o Herre,
af Dybsens Nød til dig,
du vil mig naadig være
og gerne frelse mig;
dit Øre du nedbøje,
naar jeg min Bøn frembær,
og mærk ud af det høje,
hvad min Begæring er!

2. Ak, hvis du Agt vil give
paa Synden, vi begaa,
mens vi er her i Live,
hvo kan for dig bestaa!
Men hver, som det begærer,
ham har du Gunst betet,
thi elsker man og ærer
din milde Majestæt.

3. Tænk paa mig i dit Rige
for Korsets haarde Død!
Dit Ord, som ej kan svige,
det er min Trøst i Nød!
Af Længsel Hjertet trænges
til dig med stor Attraa,
fast mer end Vægtren længes,
at Dagen komme maa.

4. Guds Folk sig trygt forlade
paa hans Barmhjertighed
og paa hans store Naade,
som han saa manglede
hen over dem udøser
den fromme Herre Gud,
idet han dennem løser
af Synd og Sorrig ud!

Steen Bille

Jeg ved et lil - le Him - me - rig, det er saa let at fin - de, hvor

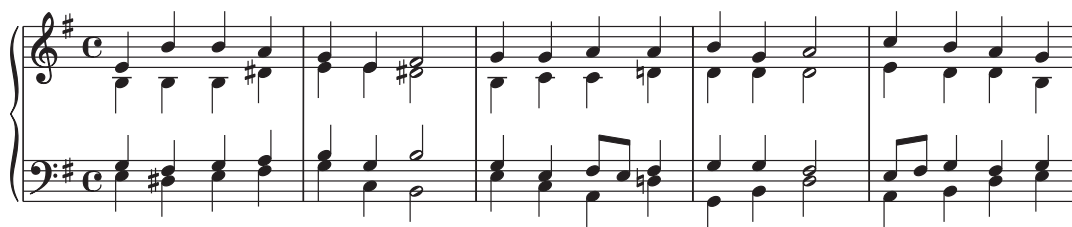
5 Tro og Daab ej ful - de - lig gik Hjer - ter - ne af Min - de.

1. Jeg ved et lille Himmerig,
det er saa let at finde,
hvor Tro og Daab ej fuldelig
gik Hjerterne af Minde.
2. Dér han, om hvem Guds Engle sang,
er selv i Kraft til Stede,
dér synger højt, som Fugl i Vang,
Guds Børneflokk med Glæde.
3. Dér hører vi Guds eget Ord,
men ej med Tordenstemme:
En sagte Lyd med Guddomsspor
i Hjertet vi fornemme.
4. Det er Guds Faders Julebud
til alle smaa her nede,
om Sønnen hans, den lille Gud,
i Krybben at tilbede.
5. Aands-Krybben er den gode Jord,
som aabner sig for Glæden,
déri det barnlige Gudsord
sig lægger ned som Sæden.
6. Da lytter vi med Liv og Lyst,
hvor der af Hjertet tales,
naar Herren ved sin Tjeners Røst
lyslevende afmales.
7. Det lifligt er at høre paa,
hvordan Guds Søn i Støvet,
som spæd en Gang i Krybben laa,
fuldførte Levnedsløbet.
8. Det himmelsk er at høre paa,
at han, som dyrt os købte,
guddommelig vil vandre saa
i alle sine døbte.
9. Han kalder Tro sin Moder sød,
hun kender ham paa Røsten,
og føler dybt i Liv og Død,
hos ham er Himmeltrosten.
10. Ved hvert et Helteskridt paa Jord
han hvisker til sin Amme:
Ja, Moder, naar jeg bliver stor,
jeg gøre vil det samme.
11. Kun naar paa Korset brydes ud:
Hvi vil mig Gud undfalde?
Han hvisker: Lovet være Gud,
det en Gang var for alle!
12. Og naar det lyder: Han opstod,
og Fængslet tog ham fangen,
den lille hvisker: Moder god,
istem nu Sejerssangen!

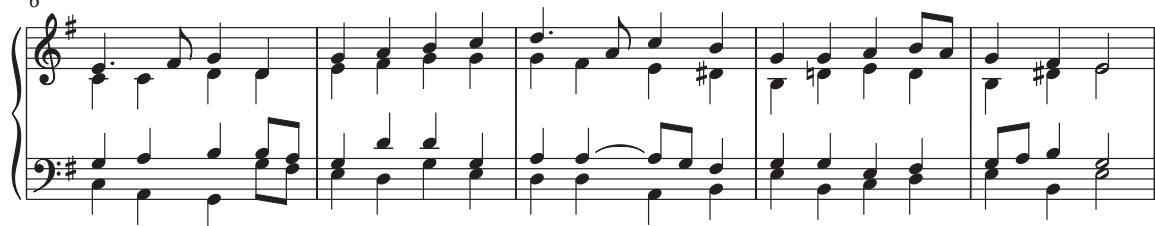
13. Gid i det lille Himmerig
Guds Ord os saa husvale,
til i det store klarer sig
Gudsaandens Billedtale.

N.F.S. Grundtvig

Kor-sets Tegn og Kor-sets Ord An-støds-ste - nen er paa Jord, o - ver-alt, hvor

6 op - ad stæv-nes, o - ver-alt, hvor Je - sus næv - nes som den le - ven - de Guds Søn.

1. Korsets Tegn og Korsets Ord
Anstødsstenen er paa Jord,
overalt, hvor opad stævnes,
overalt, hvor Jesus nævnes
som den levende Guds Søn.
2. Korsets Tegn, naar det er tyst,
drages tit vel aabenlyst,
ikke blot med Fingre kolde,
men af Koglere og Trolde,
mens de mumler: "hid og did!"
3. Men, med Korsets Ord i Pagt,
Korsets Tegn med Englevagt
er en Torn i Verdens Øje,
er en Bavn paa Sions Høje,
men paa Verdens Sprog en Brand.
4. Korsets Tegn og Korsets Ord
ved Vor Herres Bad og Bord
er det Kors, som alle Dage
Herrens Følge maa optage,
bære i sin Frelzers Navn.
5. Bar vi Pine, bar vi Død
og al Verden med sin Nød,
men ej Korsets Tegn og Tale,
opad Bjerge, ned i Dale:
Korset var vor Anstødssten.
6. Derfor i hver Himmelegn
Herrens Aand gør Korsets Tegn
for vort Hjerte og vor Hjerne,
gør det til en Morgenstjerne
for Vor Herres klare Dag.
7. Derfor straal'er som en Sol
over Aandens Talerstol
Korsets Ord med Liv og Varme,
favner os med Straalearme
i Vor Herres Jesu Navn.

N.F.S. Grundtvig

Luk Øj - ne op, al Kri - sten - hed! Se hist, hvor Fug - len syn - ger, sig

5 Bak - ke op og Bak - ke ned end Kir - ke - sti - en slyn - ger!

1. Luk Øjne op, al Kristenhed!
Se hist, hvor Fuglen synger,
sig Bakke op og Bakke ned
end Kirkestien slynger!	4. Her Aand og Liv er end hans Ord,
her vendes Sorg til Glæde,
og grant det mærkes ved hans Bord,
at han er selv til Stede.
2. Den snor sig over Mark og Eng
imellem Korn og Blommer,
forbi saa mangen Fugleseng
i Vaar og tidlig Sommer.	5. Ja, i vort Hjerter og vor Mund
er Livets Ord det søde,
som i en Paaske-Morgenstund,
opstaaet fra de døde.
3. Luk Øren op, al Kristenhed!
og hør, at Guddoms-Manden
med Liv og Lys og Himlens Fred
er og hos os opstanden!	6. Derfor udbød en Morgensang
fra Hjerterne, som brændte,
da Jesus mødte os i Vang
og Himmel-Lyset tændte.
7. Lad os med Sang da haste hjem
til hans Apostles Dage,
og med dem i Jerusalem
Velsignelsen modtage!

N.F.S. Grundtvig

Ma - ri - a sad paa Hø og Straa i Stald ved Nat - te - ti - de, i

5 Kryb - ben Je - sus - bar - net laa i Svøb med Fag - ter bli - de.

1. Maria sad paa Hø og Straa
i Stald ved Nattetide,
i Krybben Jesusbarnet laa
i Svøb med Fagter blide.
2. En Engel kom med Krone paa,
den var af Guld det røde,
deri saa mange Sole smaa
man finkle saa og gløde.
3. Som Bøg i Skov han raged op,
som Pilen rank til Skue,
hans Vinger gik fra Taa til Top,
som Lyn i Lyn, i Bue.
4. Saadan med ét den Engel stod
for Hyrderne i Vange,
da gyste det i deres Blod,
de blev saa grumme bange!
5. "Vær aldrig bange," sagde han,
"og I maa ikke græde!
Jeg kommer fra det skjulte Land
med Julesang og Glæde.
6. Jeg kommer fra Guds Paradis
med Sang til Folkemunde!
Guds Søn er født paa Barnevis
til Frelser fra det onde!
7. Det Jesusbarn, i Krybben lagt,
i Betlehem I finde,
han vil med eder gaa i Pagt,
saa Himmerig I vinde!"
8. Og der kom Barneengle smaa,
som Stjernerne saa mange,
med Kroner og med Vinger paa,
med klare Julesange!
9. Til Dagskær og til Morgengry
de sang paa Hyrdemaalet,
de sang i Kor, de sang i Sky
af Himmelglans omstraale:
10. "Nu Ære være Himlens Gud,
som troner i det høje!
Paa Jorden Fred! med Julebud
sig Mennesker fornøje!
11. Halleluja, Halleluja
for Frelseren den spæde!"
Saá lød det alle Vegne fra
til evig Juleglæde!
12. Med det Halleluja i Mund
de Hyrder allesammen
gik i den Jule-Morgenstund
til Betlehem med Gammen.
13. De kom og fandt paa Hø og Straa
Maria Kongemoder,
og fandt i Krybben, hvor han laa,
Guds egen Søn, vor Broder.
14. De takked Gud af Hjertensgrund,
og det med Fryd og Gammen,
det gør med dem i allen Stund
vi kristne alle sammen.

N.F.S. Grundtvig

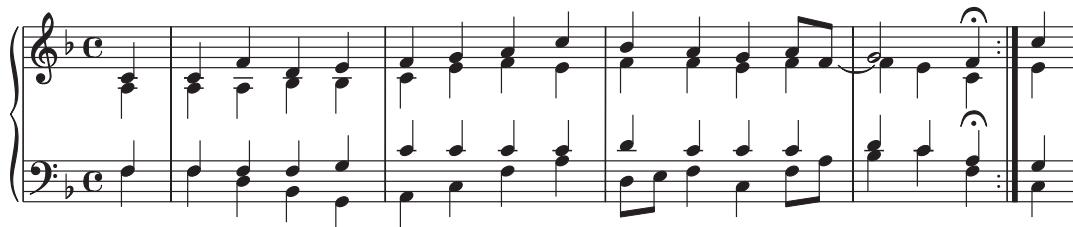
Min Je - sus, lad mit Hjer - te faa en saa - dan Smag paa dig, at

5 Dag og Nat du væ - re maa min Sjæl u - mi - ste - lig.

1. Min Jesus, lad mit Hjer-te faa
en saadan Smag paa dig,
at Dag og Nat du være maa
min Sjæl umistelig.
2. Da bliver Naadens Tid og Stund
mig sød og lystelig,
thi du mig kysser med din Mund
og tager hjem til dig.
3. Mit Hjer-te i den Grav, du laa
til Paaskemorgen rød,
lad, naar det aftner, Hvile faa
og smile ad sin Død!
4. Før saa mig arme Synder hjem
med din Retfærdighed
til dit det ny Jerusalem,
til al din Herlighed!

N.F.S. Grundtvig

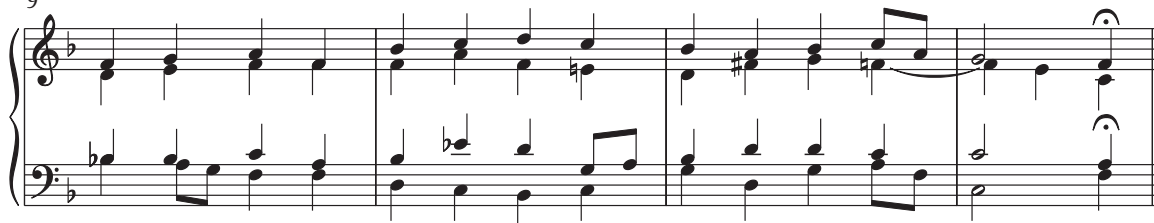
Naar jeg be - tæn - ker Tid og Stund, da jeg skal he - den fa - re,
min Sjæl sig fry - der man - ge - lund, som Fugl ved Da - gen kla - re, o

5 Dag saa blid, da al min Strid skal faa en sa - lig En - de! Til

9 Glæ - den sød i Je - su Skød jeg gaar fra min E - len - de.

1. Naar jeg betænker Tid og Stund,
da jeg skal heden fare,
min Sjæl sig fryder mangelund,
som Fugl ved Dagen klare,
o Dag saa blid,
da al min Strid
skal faa en salig Ende!
Til Glæden sød
i Jesu Skød
jeg gaar fra min Elende.

2. Eja, min Sjæl, vær frisk og bold
glæd dig i Krist, din Herre!
thi Døden, som var Syndens Sold,
dig nu skal Frelse være;
Straf var den før,
nu er den Dør
og Gang til Himmerige,
nu er min Død
en Søvn saa Sød,
al Sorg med den maa vige.

3. Sørg ej, hvor du skal komme hen,
naar du herfra skal vige,
dig favner trygt en fuld tro Ven,
som dig kan aldrig svige;
Guds egen Søn
gør for dig Bøn,
at du skal hos ham blive,
sin Fred og Ro
i Himmelbo
han ogsaa dig vil give!

4. Et Sovekammer er min Grav,
mit Legem dér skal hvile,
paa Dommedag staa op deraf,
derpaa jeg ej tør tvil'e;
mit Støv, gak ned
og hvil i Fred
det onde lad henfare!
Luk Døren til;
naar Gud det vil,
du skuer Dagen klare!

5. Eja, saa dør jeg gladelig
 og frygter ingen Vaade,
 mit Liv er Kristus visselig,
 og Døden mig en Baade;
 dør jeg end her,
 jeg lever dér,
 hvor Livet ret begynder,
 hvor Englekor
 med Glæde stor
 Guds Salighed forkynder!

Niels Pedersen

71

XXXIV

Nu Sol i Øst op - rin - der mild, min Sjæl til Gud dig
 skynd, bed, han i Dag dig frel - se vil fra Ska - de, Skam og Synd.

1. Nu Sol i Øst oprinder mild,
 min Sjæl til Gud dig skynd,
 bed, han i Dag dig frelse vil
 fra Skade, Skam og Synd.
2. Vor Tunge staa han naadig bi,
 den fly fra Løgn og Tvist,
 vort Øje frelse han og fri
 fra Fjendens Argelist!
3. Han rense ud vort Hjerte godt
 i hver en lønlig Vraa,
 at Kødets Lyst i stort og smaat
 ej Magt skal med os faa!
4. Saa vi, naar Dagen svinder hen
 for Nattens Skygge bred,
 maa synge glad Guds Pris igen
 og tage mod hans Fred.

C.J. Brandt

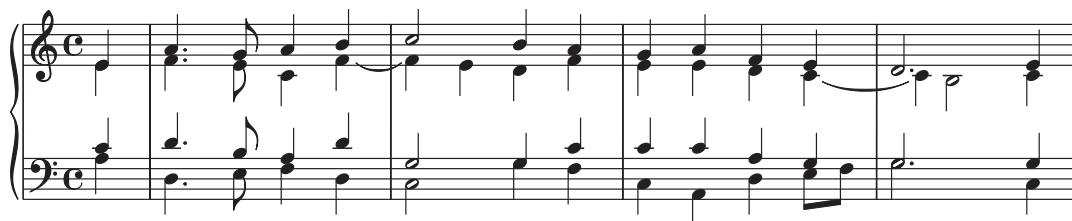
O, hav-de jeg dog tu-sind Tun - ger og al - le To-ners bed-ste Klang,
 hvor skul-de Sjæ-lens Lyst og Hun - ger til Gud at pri-se den-ne Gang

(4) op - ret-te sig et Pa-ra-dis og mæt - te sig i Her - rens Pris!

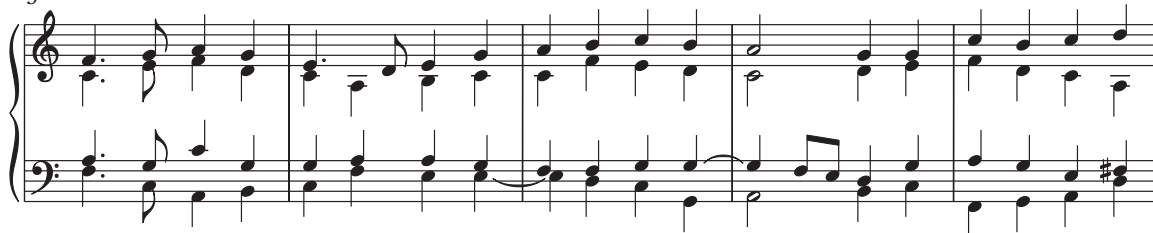
1. O, havde jeg dog tusind Tunger
 og alle Toners bedste Klang,
 hvor skulde Sjælens Lyst og Hunger
 til Gud at prise denne Gang
 oprette sig et Paradis
 og mætte sig i Herrens Pris!
2. Bevæges alle grønne Skove,
 lad høre hvert et Blad, din Lyd,
 og hjælper mig min Gud at love
 slaar sammen højt til Sang og Fryd!
 I Blomster, bøjer eders Pragt,
 at ære med mig Herrens Magt!
3. Hid al den Del, som sig kan røre
 og drager Aande i sit Bryst,
 hid, hjælper mig min Tak fremføre
 og laaner mig enhver sin Røst
 til at ophøje Naadens Værk,
 som har omringet mig saa stærk!
4. Jeg har i mine Levedage
 haft mange store Prøver paa,
 at Gud i baade Fryd og Plage
 har ført mig; jeg bekende maa,
 han altid mig ved Haanden fik,
 naar Vandene til Sjælen gik.
5. Bort baade Verdens Lyst og Smerte!
 I skal ej trykke mer mit Sind,
 til Himlen svinger sig mit Hjerte
 fra eder bort, for Tronen ind;
 al Pris og Ære være dig,
 trofaste Gud i Himmerig!
6. Din Godhed skal min Sjæl kundgøre
 til Livets allersidste Stund,
 ja, naar min Tunge ej kan røre
 sig mere i min svage Mund,
 at prise dig, som den var van
 da stemmer jeg med Sukke an!
7. Den ringe Tak jeg her kan give,
 forsmaa du ej, min Sjæleskat!
 i Himlen skal det bedre blive
 naar jeg faar Engletonen fat!
 i høje Kor jeg synger da
 det evige Halleluja.

Hans Adolph Brorson

O Hel - lig-aand! mit Hjer - te den Stad saa haardt at - traar, det

5 sø - de Hjem, Je - ru - sa-lem, hvor al min Nød og Smer - te sit Pas og Af-sked

10 faar. O Hel - lig-aand! mit Hjer - te den Stad saa haardt at - traar.

1. O Helligaand! mit Hjerte
den Stad saa haardt attraar,
det søde Hjem,
Jerusalem,
hvor al min Nød og Smerte
sit Pas og Afsked faar.
O Helligaand! mit Hjerte
den Stad saa haardt attraar.

2. Men ak, de Fare-Vande!
hvor kan jeg finde Spor
blandt blinde Skær,
mod Strøm og Vejr,
ved Frydeborg at lande?
saa gerne did jeg fo'r.
Men ak, de Fare-Vande!
hvor kan jeg finde Spor!

3. Befæst mig dog de Tanker:
jeg snart i Himlen staar!
Gør Troen kæk
mod Bølgens Skræk,
hold selv ved Ror og Anker,
du ved, hvad jeg formaar.
Befæst mig dog de Tanker:
jeg snart i Himlen staar!

Hans Adolph Brorson

O hør os, Her - re, for din Død! O Je - sus! hjælp os i vor Nød, du

5 selv os styr' og ra - de! Vor Agt du véd, o hør vor Røst, send

9 fra din Høj - hed Lys og Trøst, for vi er stedt i Vaa - de.

1. O hør os, Herre, for din Død!
O Jesus! hjælp os i vor Nød,
du selv os styr' og raade!
Vor Agt du véd, o hør vor Røst,
send fra din Højhed Lys og Trøst,
for vi er stedt i Vaade.
2. Udsend din Aand, som al Ting ved,
hvis Liv og Lyst er Kærlighed!
vor Tunge han opløde,
saa sandt og sødt vi sjunge om,
hvad nyt med dig til Verden kom,
saa nyt som Liv af Døde!
3. Ja, Guddoms-Sol, fuld stærk og blid!
o, skin nu klar i Naadens Tid,
gør lang din Aften-Røde!
Lad blomstre op din Kirkegaard,
mens Fuglen sjunger som i Vaar
din Pris med Toner søde.
4. Ja, sig nu i din Faders Favn:
Min Fader! herliggør mit Navn,
hvor smaa end for mig græde;
saa det kan spørges vidt og bredt:
Mit Aag er godt, min Byrde let,
min Fred er salig Glæde!
5. O, da skal mangt et Øje lukt
sig aabne brat og tindre smukt,
helbredet af din Aande,
og mangel falmet Rosen-Kind
og mangt forvildet Barne-Sind
faa Bod for Brøst og Vaande!
6. Og fra de smaa, som græd i Løn,
for de saa ej Guds kære Søn,
den Gang han var til Skue,
fra dem skal lyde højt i Sky,
Halleluja med Tunger ny,
at sprænge Himlens Bue!

N.F.S. Grundtvig

O Kri - ste - lig - hed! Du skæn - ker vort Hjer - te, hvad Ver - den ej ved, hvad

4 svagt vi kun skim - ter, mens Ø - jet er blaat, det le - ver dog i os, det

7 fø - le vi godt; mit Land, si - ger Her - ren, er Him - mel og Jord, hvor Kær - lig - hed bor!

1. O Kristelighed!

Du skænker vort Hjerter, hvad Verden ej ved,
 hvad svagt vi kun skimter, mens Øjet er blaat,
 det lever dog i os, det føle vi godt;
 mit Land, siger Herren, er Himmel og Jord,
 hvor Kærlighed bor!

2. Lyksalige Lod,

at leve hvor Døden har mistet sin Brod!
 hvor alt, hvad som blegned opblomstrer paa ny,
 hvor alt, hvad der segned, opfarer i Sky,
 hvor Kærlighed vokser som Dagen i Vaar,
 med Roser i Haar.

3. Livsalige Land,

hvor Glasset ej rinder med Graad eller Sand,
 hvor Blomsten ej visner, hvor Fuglen ej dør,
 hvor Lykken er skinnende klar, men ej skør,
 hvor dyrt ikke købes til Krone paa Baar
 de snehvide Haar!

4. O Vidunder Tro!

Du slaar over Dybet din gyngende Bro,
 som Isgangen trodser i brusende Strand,
 fra Dødningehjem til de levendes Land;
 bo lavere hos os, det huger dig bedst,
 du højbaarne Gæst!

5. Letvingede Haab,

Gudbroder, nyfødt i den hellige Daab!
 o, laan os den Fjederham, Aanden dig gav,
 saa tit vi kan flyve til Landet bag Hav,
 hvor Evigheds Sol skinner, klart allen Stund
 paa Saligheds Grund!

6. O Kærlighed selv,

du rolige Kilde for Kræfternes Elv!
 du fylder med Frelserens gavmilde Ord
 Velsignelsens Kalk paa det kristne Gudsbord;
 O, vær du vor Livdrik paa Jorden, og bliv
 vort evige Liv.

7. O Kærligheds Aand,

det evige Liv i Fuldkommenheds Baand!
 o, smelt du vort Hjerter ved Højaltrets Ild,
 og klar du Jordklampen i Solglansen mild,
 saa glade vi føler os skabes i Bryst
 de levendes Lyst!

N.F.S. Grundtvig

Op al den Ting, som Gud har gjort, hans Her - lig - hed at

4 pri - se! Det mind - ste, han har skabt, er stort og kan hans Magt be - vi - se.

1. Op al den Ting, som Gud har gjort,
hans Herlighed at prise!
Det mindste, han har skabt, er stort
og kan hans Magt bevise.	5. Hvad skal jeg sige, naar jeg gaar
blandt Blomsterne i Enge,
naar Fuglesangen sammenslaar
som tusind Harpestreng!
2. Gik alle Konger frem paa Rad
i deres Magt og Vælde,
de mægted ej det mindste Blad
at sætte paa en Nælde.	6. Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
i Havets dybe Grunde
kun dog saa lidt kan kige ind,
og ser saa mange Munde!
3. Ja, alle Engles store Kraft,
som Himmel-Septer føre,
har ingen Tid den Evne haft
det mindste Støv at gøre.	7. Hvad skal jeg sige, naar jeg ser,
hvor Stjerneflokk blinker,
hvor mildt enhver imod mig ler
og op til Himlen vinker!
4. Det mindste Græs jeg undres paa
i Skove og i Dale,
hvor skulde jeg den Visdom faa,
om det kun ret at tale!	8. Hvad skal jeg sige? – mine Ord
vil ikke meget sige:
O Gud, hvor er din Visdom stor
din Godhed, Kraft og Rige!

Hans Adolph Brorson

Op, I Krist - ne, ru - ster e - der! Kri - sti Kæm - per ud paa Vagt,
Fjen-den sig til Strid be - re - der og ud - by - der al sin Magt.

1. Op, I Kristne, ruster eder!
Kristi Kæmper ud paa Vagt,
Fjenden sig til Strid bereder
og udbyder al sin Magt.
Op enhver!
drager Sværd!
Helveled trodser Himlens Hær!

2. Følger eders Fyrste efter,
stoler paa hans stærke Arm.
Satan bruger alle Kræfter,
fnyser nu i al sin Harm,
for os gaar,
med os staar
Helten dog, som alt formaar.

3. Kristi blodbestænkede Fane
fører frisk i Striden ind,
og den daglig' Kæmpevane
giver Kraft i Sjæl og Sind,
hvert et Saar
gør dig haard,
at du altid Sejren faar.

4. Dette haver sandt befundet
alle Helgens kække Mod,
som har kæmpet ud og vundet,
styrkede i Lammets Blod,
skulde vi
da gaa fri
alle Kristnes Kamp forbi?

5. Mangen vel har Trang i Livet
og dog ingen Frihed faar,
hvo sig Gud ej helt har givet
stille hen i Angest gaar;
Kød og Blod
under Fod!
saa faar Kæmpen Lyst og Mod!

6. Op, i Jesu Navn at vinde,
vis er Sejren, Glæden stor,
om vor Pande vil vi binde
Vidnesbyrdets faste Ord,
lad det gaa,
som det maa!
Ordet evig skal bestaa!

7. Er vort Liv i Gud forborgen,
smuldrer Støv i Graven hen,
paa den store Paaskemorgen
Sol for os staar op igen
viser grant,
det er sandt,
Jesus Døden overvandt!

8. Da skal Kristi Hær optræde,
om hans Trone stille sig,
Livets Krone, Lysets Klæde
gør os da vor Frelser lig,
Sejrens Sang,
Harpens Klang
varer evig, tænk en Gang!

Hans Adolph Brorson

O, sad jeg, som Ma - ri - a sad, med Tro - ens Blik saa bar - ne - glad op

5 i min Frel - sers Ø - je! sad saá ved Mor - gen og ved Kvæld, ind -

9 drak hans Ord med tør - stig Sjæl, jeg glem - te al min Mø - je.

1. O, sad jeg, som Maria sad,
med Troens Blik saa barneglad
op i min Frelseres Øje!
sad saá ved Morgen og ved Kvæld,
inddrak hans Ord med tørstig Sjæl,
jeg glemte al min Møje.
2. Var det min bedste Morgendrik,
var det, naar jeg til Hvile gik,
min Dug og Aftensvale,
da lærte jeg vel mer og mer
om al min Trang, min Sjæls Begær,
med Frelser min at tale!
3. Da blev det vel og mere let,
at vandre glad og virke ret,
da blev mig Visdom givet,
da Kærlighed i Hjertets Grund
og Lovsangs Toner i min Mund
udsprang til Lyst for Livet.
4. Her er jeg, Herre, Hjertensven!
tal du! saa taler jeg igen,
skønt jeg er lav og ringe,
og du almægtig, høj og stor!
jeg giver dig dit eget Ord,
selv kan jeg intet bringe.
5. Du siger, jeg har Barnekaar
evindeligt hos Fader vor,
du selv det til mig købte!
Du siger, at din egen Aand
udløser mig af Dødens Baand,
til Livet han mig døbte!
6. Livsaligt Ord er i din Mund!
livsaligt er hver stille Stund
hos dig paa Barnesæde!
Dér faar vi Mod, dér faar vi Lyst,
ud i dit Navn og ved dit Bryst
til "Fader vor" at bede!

Marie Wexelsen

Paa al - le di - ne Ve - je, hvor sort det end ser ud; gak ro - lig til dit

6 Le - je, og stol paa Him - lens Gud! han, som kan Sky og Vin - de og

11 Bøl - gen vi - se Vej, han vil en Ud - vej fin - de for dig, som glip - per ej.

1. Paa alle dine Veje,
hvor sort det end ser ud;
gak rolig til dit Leje,
og stol paa Himlens Gud!
han, som kan Sky og Vinde
og Bølgen vise Vej,
han vil en Udvej finde
for dig, som glipper ej.
2. Vel giver han sig Stunder,
den ene vise Gud,
før han med et Vidunder
af Nød dig hjælper ud;
men ser han kun, du bier
paa ham med Tro og Haab,
og raaber, skønt han tier,
da hører han dit Raab.
3. Derfor paa ham du lide!
Hos ham ej findes Svig;
kast al din Sorg og Kvide
paa ham taalmodelig!
Da skal du se og kende,
han er en Herre vis,
som alt saa véd at vende,
at han faar evig Pris.
4. Ja, Fader i det høje,
du alle Drotters Drot!
det klart dig staar for Øje,
hvad der til Gavn er godt,
og som en Helt udretter
med Kraft og Mod du alt,
hvad du dig foresætter,
hvorom det saa end gjaldt.
5. Da aller størst var Nøden,
du spared ej din Søn,
for Syndere fra Døden
at bane Udvej skøn;
dermed paa Hjælp af Naade
du sikkert Pant os gav,
hvor grumt saa end mon fraade
det vilde Verdenshav.
6. Du Vej har alle Steder,
dig alt til Rede staar,
og du i Lys dig klæder,
det skinner, hvor du gaar;
saa vidt som Stjerner tindre,
kan dine Arme naa,
trods hvem det vil forhindre,
du hjælper dine smaa.

N.F.S. Grundtvig

Som den gyld-ne Sol frem-bry-der gen-nem den kul - sor - te Sky og sin Straa-le -

6 glans ud-sky-der, saa at Mørk' og Mulm maa fly, saa min Je - sus af sin Grav og det dy - be

12 Død - sens-Hav op-stod æ - re - fuld af Dø - de i - mod Paa-ske - Mor-gen - rø - de!

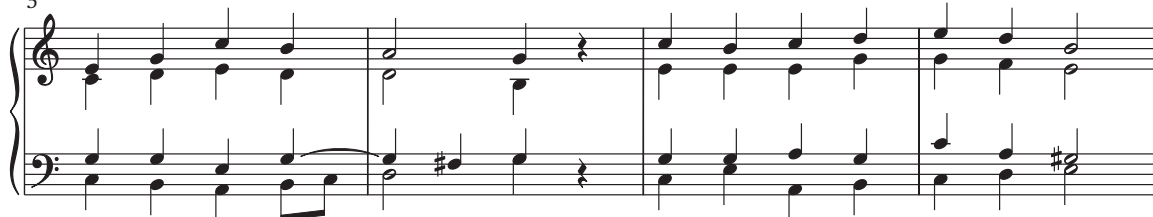
1. Som den gyldne Sol frembryder
gennem den kulsorte Sky
og sin Straaleglans udskyder,
saa at Mørk' og Mulm maa fly,
saa min Jesus af sin Grav
og det dybe Dødsens-Hav
opstod ærefuld af Døde
imod Paaske-Morgenrøde!	4. Ligger jeg paa Syndens Veje,
ligger jeg i Armod ned,
ligger jeg paa Sygeleje,
ligger jeg i Usselhed,
ligger jeg fortrængt, forhadet,
og af Verden slet forladt,
skal jeg Hus i Graven tage,
o, der er dog Haab tilbage!	7. Du til Livet mig skal vække
ved din stor' Oprejsnings Kraft,
lad kun Jorden mig bedække,
Orme tære al min Saft,
Ild og Vand opsluge mig!
Jeg dør i den Tro til dig,
at jeg skal til Liv opstande
ud af Dødens grumme Lande!
2. Tak, o store Sejerherre,
Tak, o Livsens Himmelhelt,
som ej Døden kund' indspærre
i det helvedmørke Telt!
Tak, fordi at op du stod
og fik Døden under Fod!
Ingen Tunge kan den Glæde
med tilbørlig Lov udkvæde.	5. Synd og Død og alle Pile,
som fra Helved skydes kan,
ligger brudte ved din Hvile
udi Gravens mørke Land!
Dér begrov du dem og gav
mig en sikker Trøstestav,
at ved din Oprejsnings Ære
jeg skal Sejerspalmer bære!	8. Søde Jesus, giv mig Naade
ved din gode Helligaand,
at jeg saa min Gang kan raade
og vejledes ved din Haand,
at jeg ej skal falde hen
udi Dødens Svælg igen,
hvoraf du mig en Gang rykte,
da du Døden undertrykte!
3. Jeg kan finde i mit Hjerte,
at min Sjæl har Trøst deraf,
som kan lindre al min Smerte,
naar jeg mindes kun din Grav
og betænker, hvor du laa
udi Dødens mørke Vraa
og stod op med Kraft og Ære!
Hvad kan større Glæde være!	6. Som Guds Søn jeg dig nu kender
og ser din Almægtighed,
din Opstandelse indspænder,
hvad jeg tror, og hvad jeg véd,
mig til Salighed og Haab,
ja, min Kristendommens Daab
i din Død er, som et Billed',
og Opstandelse fremstillet!	9. Tak for al din Fødsels Glæde,
Tak for dit det Guddomsord,
Tak for Daabens hellig' Væde,
Tak for Naaden paa dit Bord,
Tak for Dødens bitre Ve,
Tak for din Opstandelse,
Tak for Himlen, du har inde,
der skal jeg dig se og finde!

Thomas Kingo

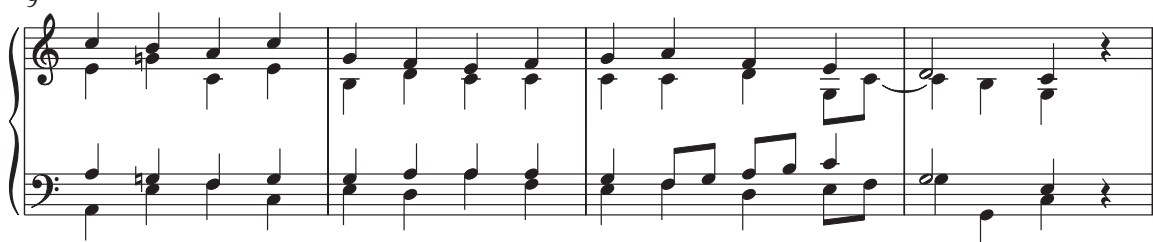
Ton det, Him - mel, syng det, Jord: Gud, din Gav - mild - hed er stor, er

5 rig som Kær - lig - he - den; der - om vid - ner Sol og Regn

9 un - der hver en Him - mel - egn paa Mar - ken og paa He - den!

1. Ton det, Himmel, syng det, Jord:
Gud, din Gavnildhed er stor,
er rig som Kærligheden;
derom vidner Sol og Regn
under hver en Himmelegn
paa Marken og paa Heden!

3. Alle Jesu Kristi smaa
ser for sig ham selv at staa
ved Synet af hinanden,
gør saa, hvad de vilde gjort,
om i Gaar ved Himlens Port
de havde mødt Guds-Manden.

2. Derfor er Guds Børnekuld,
skønt ej rigt paa Sølv og Guld,
dog gavmildt ej des mindre,
giver mildt af, hvad de har,
Haand som Mund dertil er snar,
og deres Øjne tindre.

4. Aldrig glemmer de hans Ord:
Alt hvad godt I gør paa Jord
med Lyst mod en af disse,
agter jeg som gjort mod mig,
minde det evindeligt,
gengælder det til visse.

5. Som Gudsfader Sol og Regn
skænker i hver Himmelegn
til onde og til gode,
saa hans Børnekuld paa Jord
deler ud i Jesu Spor,
det gør vel til Mode.

N.F.S. Grundtvig

U - for - sagt, hvor - dan min Lyk - ke end i Ver - den bli - ve maa,

5 det er just det Me - ster - styk - ke, som jeg dag - lig pøn - ser paa:

9 Naar jeg kun i Naa - den staar, u - for - sagt, i - hvor det gaar!

1. Uforsagt, hvordan min Lykke
end i Verden blive maa,
det er just det Mesterstykke,
som jeg daglig pønser paa:
Naar jeg kun i Naaden staar,
uforsagt, ihvor det gaar!
2. Uforsagt, naar andre plager
med Bekymring deres Sind;
naar jeg kun min Gud behager,
gaar jeg rolig ud og ind.
Naar jeg kun i Naaden staar,
uforsagt, ihvor det gaar!
3. Uforsagt, naar andre sukker
under deres bange Kaar,
jeg paa Herrens Naade pukker,
Resten sørger jeg ej for.
Naar jeg kun i Naaden staar,
uforsagt, ihvor det gaar!
4. Uforsagt, naar andre skrækkes,
frygte for den onde Dag;
ved Guds Naade trygt jeg dækkes,
ham befaler jeg min Sag.
Naar jeg kun i Naaden staar,
uforsagt, ihvor det gaar!
5. Uforsagt, naar andre gruer,
for at dø, jeg gruer ej;
jeg min Krone hisset skuer,
skulde jeg da grue? Nej!
Naar jeg kun i Naaden staar,
uforsagt, ihvor det gaar!
6. Søde Gud, lad mig din Naade
altid have her! - Du maa
gerne for min Lykke raade,
naar det vel mig hist maa gaa.
Naar jeg kun i Naaden staar,
uforsagt, ihvor det gaar!

Ambrosius Stub

Un-der Kor - set stod med Smer - te, stod med gen-nem-bo-ret Hjer - te Je - su

5 Mo - der død-ning - bleg! So - len sort - ned, da han daa - ned,

9 sor-te Hjer - ter ham for-haa - ned, Pi - ne hans var dem en Leg.

1. Under Korset stod med Smerte,
stod med gennemboret Hjerter
Jesu Moder dødningbleg!
Solen sortned, da han daaned,
sorte Hjerter ham forhaaned,
Pine hans var dem en Leg.

2. Kirken med sit Moder Hjerte
kender bedst Marias Smerte,
under Kors og Verdens Spot;
men Ens Død for alles Brøde
Galden nu dog kan forsøde,
al Ting gjorde Jesus godt!

3. Brist da aldrig, Moder Hjerte!
drukne kan du al din Smerte
i din Frelzers Kærlighed!
Hvad end Børnene maa lide,
Guds enbaarne ved din Side
lyser over dem sin Fred!

4. Freden til sin Moders Hjerte
Jesus vandt med Dødens Smerte,
den er Kirkens Skat og Pris;
for den Fred hans Kæmper stride,
med den Fred hans Vidner lide,
gaar med den til Paradis!

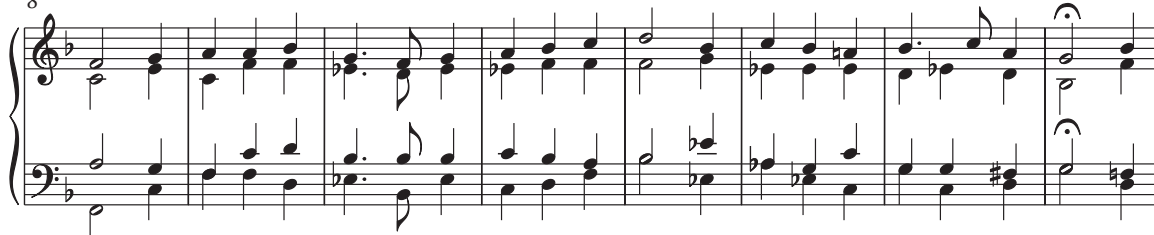
5. Vær velsignet, Moder-Hjerte!
vær velsignet, Moder-Smerte
vær velsignet, Kvindebryst!
I for Gud har fundet Naade,
vandt, ved Kristi Korsens Gaade,
hvad I savned: evig Trøst!

N.F.S. Grundtvig

U - tal - li - ge Blom - ster paa Jor - de - rig gro, men in - gen mon duf - te som Kær - lig - heds

8 Tro; i Or - det af Sand - hed, som al - drig for - gaar, fuld dybt si - ne Rød - der den slaar; med

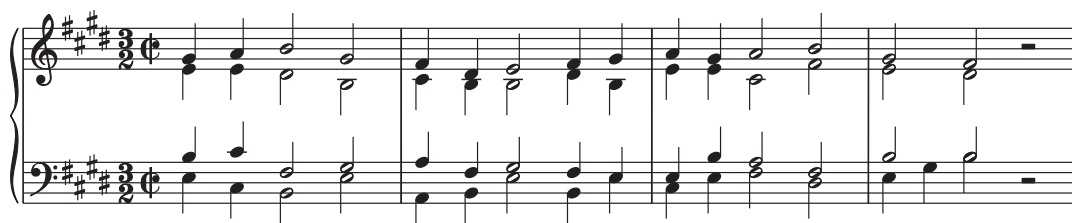
16 Duft af hans Aand vor Ska - ber den plan - ted med e - gen Haand i Guds - ha - ven.

1. Utallige Blomster paa Jorderig gro,
men ingen mon dufte som Kærligheds Tro;
i Ordet af Sandhed, som aldrig forgaar,
fuld dybt sine Rødder den slaar;
med Duft af hans Aand
vor Skaber den planted med egen Haand
i Gudshaven.
2. Utallige Fugle med Vingerne slaa,
men ingen som Haabet kan Himmelen naa;
til Troen det daled, som Duggen fra Sky,
opstiger med Duften paa ny;
Gud Fader i Løn
gav Troen i Haabet sin egen Søn
som en Brudgom.
3. Utallige Frugter mon vokse paa Træ,
kun ét er Guldæblet i Paradis-Læ;
og han, som Livskærnen dértil har i Favn,
Guldæblet gav Kærligheds Navn;
til ét det gør to
og er af Gud Fader til Haab og Tro
Brudegaven.

N.F.S. Grundtvig

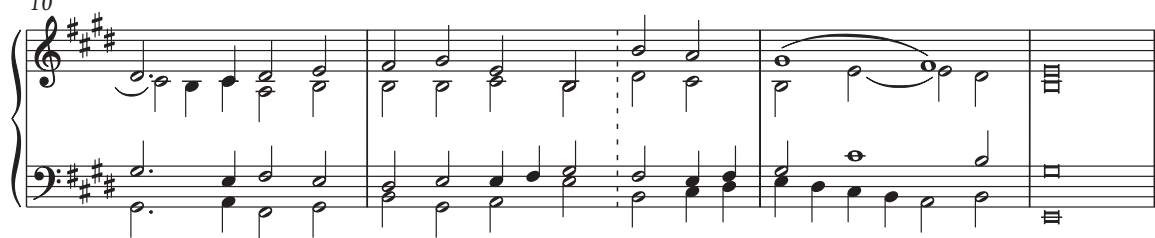
Ver - dens Børn har mangt et Sted, hvor de sam - le sig til Glæ - de,

5 skul-de da Guds Børn ej med sam-les her med Lyst at kvæ - de! Vil med si - ne

10 Eng - le - hæ - re Her - ren selv ej med os væ - - - re!

1. Verdens Børn har mangt et Sted,
hvor de samle sig til Glæde,
skulde da Guds Børn ej med
samles her med Lyst at kvæde!
Vil med sine Englehære
Herren selv ej med os være!

2. Jo, han er her, Himlens Glans
straaler trindt om os her inde,
Liv og Fred er Aandens Sans,
Lyset vi i Jesus finde,
Gud og Glæde rime sammen,
Skygger kun er Verdens Gammen.

3. Graad er Læbens første Lyd,
græde maa vi, før vi tale,
Herrens Ord om Himlens Fryd
kan vor Sjæl dog sødt husvale;
tit vi kom med Taarer sammen,
skiltes ad med Fryd og Gammen.

4. Vær da hos os, Frelser god!
hvor vi beder, hvor vi sjunge,
klar vort Blik og styrk vort Mod,
glæd de gamle med de unge!
Bedre da hver Dag vi lære:
I dit Hus er godt at være.

N.F.S. Grundtvig

Vor Her - re, han er en Kon - ge stor og tro - ner i Him - me -

4 ri - ge, dog mel - lem de krist - ne smaa paa Jord u - syn - lig han er til -

8 li - ge. Men vor Fa - der i det hø - je, han le - ver! _____

1. Vor Herre, han er en Konge stor
og troner i Himmerige,
dog mellem de kristne smaa paa Jord
usynlig han er tillige.
Men vor Fader i det høje, han lever!

2. Og kvaltes i Barnemund Guds Ord,
da toges Guds Søn af Dage;
men de, som gaar i Herode's Spor,
dem møder da og hans Plage.
Men vor Fader i det høje, han lever.

3. Guds Engle endnu, saa vel som før,
gør alt, hvad han vil beslutte,
og laase man kan slet ingen Dør,
saa de jo der ind kan smutte.
Men vor Fader i det høje, han lever.

4. Guds Engle, de stiger op og ned,
hvor Herren som helst er inde,
hans Venner de bringer god Besked
og skyder dem Raad i Sinde.
Men vor Fader i det høje, han lever.

5. Nu lystig og glad i Jesu Navn!
vor Konge han er med Ære,
og tjene maa alt de smaa til Gavn,
hvis Broder han vilde være.
Ti vor Fader i det høje han lever!

N.F.S. Grundtvig